

nemmad lāksid. Zeistegi meel — Üllemaſt, allamaſt ſadiſ — olli porrotud, ja Preilin langes omma kiblamiſſe ehteſ ſowa peāle nutma. Herra iſſe kāis, tōſſine leiſ, mōda tubba.

Kubjaſ wiis neid alla perre tuppā tagaſi, kuſ laud roadega kaeſtud olli; agga kelle ſūdda kannataſ wotta. Geſt ūkſ ſoiſdo-riiſt ja kaſſ wanſrit, nende firſtud peāle wōtma, ſeiſid jo uſſe eeſ.

Tio ſūdda tahtis kaſkeda, ſedda nāhheſ. Reiſ, miſ muſ on, jāgo meie Kirriko-waeſtele! nuttiſ ta, ja teiſed nutſid ka; ei ma wotta muud ommaſt firſtuſt kui ſedda rāttikut, miſ minno Preilin omma minnawal ſündimiſſe pāwal ni armſaſte mulle andiſ, ſeſt ma hoidſin ſedda omma keigeſ kallimaſ pulma illuſ — Nūūd kaſko ſe mo ſilmat, kui mind puſarki pannaſſe, ūteſ ta.

Seddawiiſi haſkaſ ſe kiblamiſſe rōōm. Ja ommeſi kuſſuſ Herra, ſenni kui niſugune luggu al olli, omma tūtre temma peig-

mehhega enneſe ette, et ta neid piddi kihlama. Agga Preilin palluſ: Ei mitte, auliſ Ieſa! tānna mitte! ſeſt tānnane pāāro ka-utab ōne. — Sedda ſe ka-utab! hūdiſ ka Praua: kaſ niſugguſed rōmud lubaſite meile? Ehk, kui neiſ ka ſūūd on; kui mitmele olſete andeſſ annud! — Keigeſ parrema rahwa ſūūd tōſtate ni ſureſſ. Reiſ kiitſid tānnini teie ōiguſt — nūūd kaſtaſſe meie nimmed moiſaſt moiſa ja waldaſt walda. Ei ma tānnagi te liga, koſtiſ Herra, ſūalluſt ma ollen iſſa karristaſtand, ja ſeſammagi karristaſtamine pūhhiſſeſ mind, tūitart kihlada.

Kui Praua need ſannad kuſiſ, langes ta Preilni kōrwa, karteſ ſedda kuruja, miſ nad ehk ommeſtigi teinud. Agga Herra kūſſiſ agga naerdeſ: kuſ māngimehheſ on? ehk nemmad kōhheſdawad rōmo. Ja ſe nago piſkaſ: Agga Wōdraſ kāſkiſ omma hobboſed ette aiada ja ſullaeſed ollid kēmed tullemā. Herra ſeiſiſ ja kāiſ iſſa mōtteſ, ei nāhheſ egga kuſuſdeſ, miſ ſin-